Написав Василь Кравчук
П'ятниця, 13 червня 2008, 00:42

Віють вітри, холодні зимові вітри... Падають опори, гинуть душі. Ні, я не тільки про останні земні буревії, я про вічне. Біль стискає серце, коли починаєш усвідомлювати весь трагізм ситуації в наших Євангельських церквах. А тут ще тихий лукавий голос нашіптує що вже все, потяг пішов, що виходу немає, що все безповоротно, і скільки не стій за Євангельську істину, а вдіяти вже нічого не зможеш. Подивись, все навколо притихло, чекаючи повного краху Христової Церкви. В США показник розлучень у церкві і у світі повністю зрівнявся 50% на 50%. І це у державі, де Конституція написана на основі Біблії, де слово Бог значиться навіть на грошових знаках. А в Європі, колись багатій на біблійні та місіонерські товариства, на землі Лютера і Сперджена продаються з «молотка» Доми молитви, по одній простій причині, – церкви ніхто не відвідує.

У газеті «Вестник пришествия» №109 прочитав лист одного пастора, в якому той з жахом коментує, як проходило в їхній деномінації голосування за відміну заборони про рукопокладення на служіння людей, одержимих «содомськими» гріхами. «Благодарение Богу, этот проект не прошел, но распределение голосов было 259:255, – всего четыре голоса отделяло нас от полного омерзения. Церкви, «более просвещенных» сейчас радуются, так как они уверенны, что на следующей ассамблее... проект пройдет. И я думаю, они правы». Ви скептично посміхнетесь, мовляв, для чого так згущати фарби, – у нас такого ніколи не буде. Та і я за те.

Але хто з нас чекав, що у наших церквах сестри будуть не покриваючи голову молитися та вдягати чоловічий одяг? А ще прикраси, фарби, зачіски, світська музика, рукопокладення розлучених і т.д.? Чую у відповідь: «А що тут такого?» В тому і справа, що для багатьох це вже дрібниці. Тому, якщо у нас, незабаром, відбудеться голосування, на зразок вище згаданому, відношення голосів може бути подібним. Кажуть, що розумний вчиться на чужих помилках, та де там. Вже і наші церкви, які дійсно насадив Дух Святий в 20 – 30 роках минулого століття, – змінюють і стиль, і найстрашніше, суть. Не навчила нас ні Європа, ні Америка. Що робити богобійному служителю, проповіднику, в цей незрозумілий, лукавий час?

Перший варіант, що аж напрошується, містить таке: «А що я зроблю? Там, на верху, начальство таке допускає, їм видніше, то хай і відповідають». Пригадалось, як їхав з одним стареньким пресвітером на нараду. Він щиро коментував події в церквах, вчинки старших служителів, розповідав мені як було раніше і до чого дійшли зараз. Коли я запропонував йому сказати про це на нараді, він раптом відмовився, боячись накликати на себе гнів «вищестоящих». Я його по-людськи розумію, а от підтримати не можу.

Другий, це берегти те, що доручив тобі Господь. Якщо в нижній течії Дніпра, біля Нової Каховки, починати боротись за чистоту головної річки України – думаю, що нічого вже не вдієш. А коли кожна притока буде чистою, то відповідно, і весь Славутич! Тому там, де поставив тебе Бог, будь вірний і ніколи не посоромишся перед Ним.

Пам’ятаю, стояли ми на одній конференції з братом, журились, і він промовив одну фразу, яка запам’яталась мені на довго: «Бережи свою церкву». Формула, на перший погляд, дуже проста. Апостол Петро навчає: «**Тож благаю між вами пресвітерів... пасіть стадо Боже, що у вас, наглядайте не з примусу, але добровільно по-Божому,**

не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір. А коли Архіпастир з'явиться, то одержите ви нев'янучого вінка слави » (1Пт.5:1- 4). Про що йдеться? А про те, що кожний служитель дасть відповідь за своє стадо перед Ісусом Христом. Як вчив, як беріг, як стояв, як боровся. І перед Богом не пожмеш плечима і не розведеш руками, плутаючись в поясненнях, що у всіх церквах так було, що старші таке допустили, а я маленький чоловік і що міг вдіяти.

Я впевнений, що у багатьох палестинських пастухів леви і ведмеді крали овець, – тільки у пастуха Давида стадо було цілим. Він не розводив безпорадно руками, не шукав оправдання, а захищав овець. І Бог був з ним. Не випадково, Господь назве його мужем по серцю і настановить над всім Ізраїлем.

Брате дорогий! Не оглядайся довкола, не зазирай нікуди, – всіма силами бережи Христову церкву, яку на певний час тобі довірив Ісус. І Він з тобою буде в тій боротьбі, і підтримає, і сили дасть. Не за горами Вічна Весна. І на зелені небесні пасовиська Добрий Пастир виведе свою вірну отару. А серед спасенних будемо і ми з тобою. Обов'язково! Тільки бережи себе, бережи свою сім'ю, бережи свою церкву. Бережи так, як говорить Слово Боже, а «на нерозумних не дивись».